

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielewicz

SSN Wiesław Kozielewicz w przedmiocie wniosku skazanego L. W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 49/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt III KK 418/22

zarządził:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
sporządzonego przez skazanego L. W.**

UZASADNIENIE

W myśl art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeśli nie pochodzi od prokuratora, powinien zostać sporządzony i podpisany przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuraturii Generalnej. Przewidziany w powołanym przepisie tzw. przymus adwokacko – radcowski, wprowadza dodatkowy warunek formalny wniosku o wznowienie postępowania. Skazany L. W. wniósł o ustanowienie obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Wyznaczony przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie, jako obrońca z urzędu, adwokat P. J. (k. 24), w piśmie z dnia 30 sierpnia 2024 r. poinformował Sąd Najwyższy, iż nie stwierdził podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 37 - 40). W tej sytuacji zarządzeniem z dnia 17 września 2024 r., wezwano skazanego L. W. do usunięcia braku formalnego jego osobistego wniosku, poprzez przedłożenie w terminie siedmiu dni od daty

otrzymania pisma, wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 49/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt III KK 418/22, sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 42). Wezwanie to skazany L. W. otrzymał w dniu 7 października 2024 r. (por. k. 57). W zakreślonym siedmiodniowym prekluzyjnym terminie skazany L. W. nie uzupełnił braku formalnego swojego pisma procesowego zawierającego wniosek o wznowienie postępowania, albowiem nie przedłożył w tym terminie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego. Wskazać należy, że siedmiodniowy prekluzyjny termin do uzupełnienia braków formalnych pisma, jest terminem który nie może zostać skrócony, ani przedłużony (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt II KZ 12/06, LEX nr 182952, z dnia 10 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV KZ 13/06, R – OSNKW 2006, poz. 805, z dnia 17 września 2008 r., sygn. akt III KZ 85/08, R – OSNKW 2008, poz. 1867, z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt IV KZ 59/16, Legalis). Konsekwencją nieuzupełnienia przez stronę w terminie braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania jest odmowa jego przyjęcia.

Przypomnieć też trzeba, iż ustanowienie obrońcy z urzędu w sprawie o wznowienie postępowania, nie następuje po to aby sporządził on wniosek o wznowienie, gdyż skazany uważa, że w sprawie istnieją podstawy do wznowienia postępowania, lecz wyłącznie po to, aby rozważył, czy ze względu na rzeczywiście zaistniałe uchybienia postępowania zachodzą podstawy do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Polska procedura karna nie przewiduje również instytucji swoistego „przymuszenia” ustanowionego z urzędu adwokata lub radcy prawnego, do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, jak również instrumentu prawnego, który zobowiązywałby sąd do wyznaczania z urzędu kolejnego adwokata lub radcę prawnego, w sytuacji, gdy poprzednio ustanowiony z urzędu adwokat lub radca prawny, po przeanalizowaniu akt sprawy, nie znalazł podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Ustawa procesowa nie przewiduje również, aby sąd, który wyznaczył obrońcę z urzędu, dokonywał oceny zasadności stanowiska obrońcy w

przedmiocie braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Jedynie w sytuacji stwierdzenia rażącego naruszenia przez wyznaczonego z urzędu obrońcę obowiązków procesowych, należy ustanowić nowego obrońcę z urzędu, oraz zastosować instytucję sygnalizacji o której mowa w art. 20 k.p.k. Ustanowiony w niniejszej sprawie obrońca z urzędu adwokat Piotr Jaworski sporządził opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. W realiach sprawy nie można zasadnie wywodzić, iż ten adwokat wykonując zlecone mu w niniejszej sprawie czynności, uczynił to z rażącym naruszeniem obowiązków, a tylko w takim, wyjątkowym wypadku, zachodziłaby konieczność ustanowienia kolejnego obrońcy z urzędu.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k., które to przepisy stosuje się w postępowaniu o wznowienie postępowania (por. treść art. 545 § 1 k.p.k.), należało odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego L. W.

Sędzia SN Wiesław Koziół

[J.J.]

R.G.